

מסורת הש"ס

(א) סוטה מו, (ב) מילהא פ' בל, (ג) לעיל כה; וזכום (ד, ה) גיטין ס, (ו) וזכום טו, (ז) [חולין סא,] (ז) מנ' דרך ארץ פי"ד ויטוין ע"ד; (ח) ופי' חוס' שנת לא ד"ה קדמיו', (ט) א"ז כתיב לה' אלא אחד ואין כתיב כו כ"ל וכו"א בילקוט; (י) ונעיל כה; (כ) כס"א לימא: הך ה' ימיה.

תורה אור השלם

- כפר לעמך ישראל אשר פדיתו ואל תתן דם נקב קרוב עמך ישראל ונפער דלתם הדם: וברים כא ה' בי שם יי אקרא קבו גורל לאלהינו: וברים לב ג' זכר צדיק לברכה וישם רשעים ירקב: משלי י י וחסח אתו על ירך המוצנח עננה לפני ה' וירד בני אהרן והכהנים את דמו על המזבח קביו:

וירקא א יא
5. ונתן אהרן על שני השערים גזרות גורל אחר לך ונגדל אחר לקאנול: וירקא טו ח

גליון הש"ס

גמ' הרב באמצע עיין מנחת דק לט ע"כ מד"ה שלמהני: שם יבול יתו שנים קל על: עיין מנחת דק ג ע"א מד"ה חס וברפ"ח א"ח סי' תלד ובספר בני חיים שם וטורי נאן נאנן שסס מגילה דף י ע"א:

הגהות הב"ח

(א) גמ' נכרשת לו זהב על פתח של היכל: (ב) רש"י ד"ה בל לו כי שאל היו מכניסין השעירים בין האולם למזבח להגדיל אלה: (ג) ד"ה מוכיב כי גלגל לשקט צבור ל"ל וזכתו ב' נמחק: (ד) ד"ה לפניה כי הך ה' ייתר אל נאפן: (ה) ד"ה וזה רישא ר"א כר"ש היא דלמר: (ו) ד"ה כולה רכז"י היא ומני כי בבין האולם:

הגהות הגר"א

[א] גמ' וזכום על זה מ"ל גורל (אחד) מו"מ: [ב] שם גורל (אחד) מו"מ:

הגהות מוה"ר לנדא

[א] רש"י ד"ה כולה רכז"י וכו' ולא מפעיל לוי כנגד מורה המנוח: (אחד) כנגד מעמד המנוח:

תוס' ישנים

מה דאח"כ באנא בו' וא"ת תמיא אלא מנאן. י"ל דתמלא לא צריך קרא שאלה לטון מפילה. אי נמי לישנא דקרא אלא ה' אי נמי לישנא דקרא אלא ה' השועה נא [נהלים קים, כהן] אלא אה אה נא [ונא] לפשע בענדי כו' [נכרשית כ, יז], אכל [נאנא] שהוא אמר בויזין דלתי לטון מפילה צריך קרא. מתיא אפילו לא היה אלא בתמא היה צריך קרא מנאן שחוסה לאמרו, אכל מ"מ לא נפק מקרא כיון שטיט אלא לטון מפילה. ד"ר יוסף. באי דהוה חוה. כלומר משה אמר מפילתו כמו שחפץ.

אמר להם הממונה

ומנין שצאנא. יהא וידוי זה: **נאמר כפרה צחורב**. צמעשה עגל (שמות לב) אולי אכפרה צעד חטאתכם: **מה להטן צאנא**. אלא חטא העם הזה וגו': **ומנין שצנשם**. אלא ה': **צעגלה ערופה**. כפר לעמך ישראל אשר פדית ה' (דברים כה): **נשאלא חורב מעגלה לא יניף**. לומר

שיהא שם הזכרת השם: **מאי דהוס**.

כבר עבר ואי אפשר לחזור:

אלא עגלה ערופה נילף מחורב.

ותיעבי גורא: והסגן. צהדי' מעשה

עגלה ערופה צמכתא סוטה' (דף מו).

הכהנים אומרים כו': הכי גרסינן

צנשה שאני מוכיר שמו של הקד"ס

כו': ברתנ'י **נא** **לו למורה**. חוזר

אחריו לזד מורה סמוך לפתח שלא

היו מכניסין השעירים (ו) להגריל

אלא שיהיו בתוך חלל העורה כדכתיב

(ויקרא טו) והעמיד אותם לפני ה'

אלא לא לקרנן כל כך לזד ההיכל

עד שהוא נא לשחטו היו מקריבין

אותו כדתנן לקמן (דף נג): הביאו לו

את השעיר שחטו וכו': **לנפון המנזה**.

כלומר משוך מכנגד המנזה לזד נפון

שיהא כנגד אייר שבין מנזה לנפון

דלע"ג דלא שחט ליה הכא מ"מ כל

מעשיו טעוין נפון ואשמועינן שאין

נפון כנגד מורחו של מנזה: **קלפי**.

אשקורין צלע"ז: של אשכרוע. צרוש:

יוסוע בן גמלא. כשנתמנה ככהונה

גדולה: בן קטין. כ"ג היה: **עשה**

י"ב דה. לזיקת המים: **מוכני**.

מפרש צגמרל גלגל לשקעו (ו) צו

צבור שיהו מימינו מחזירים למימי

הכיור ואי לא הוו מיפסלי צליה

לפי שקדשו צכלי ולא כבוד קדשים

הוא ליפסל מים קדושים: נכרשת.

מנורה ודומה לו כספר דניאל (ה)

לקבל נכרשתל דדהצא צמעשה

צלשאכר: שפרשס סוטה כסוכה

עליה. ולא יצטרך להציא מורה לכתוב

ממנו מגילת סוטה שנקדש: **נקיור**

נעשו נמים לדלסומיו. שם האיש

נקיור וגם שלו מפורש צגמרל [נח]:

גמ' מדקאמר לנפון המנזה.

שהוצרך למוטכו מכנגד המנזה ולנפון:

מכלל דמנזה לאו צנפון היו קאי.

אין כלום מן המנזה צנפון העורה

ואי הוו קיימי כנגד מורחו של מנזה

וירא צנפון קיימי: לפניה על

פתח המנזה. לפניה לשון אייר שמעמ

הך ה' (י) ימיה **אל** נפון שהוא האויר

הפניו: והא רישא ר"א צר"ס (י). דלמר

מנזה מקצתו צנפון שהכשיר שחטת

הפר צין האולם ולמנזה: כולה רכז"י

(י) ומני. צרישא פר היה עומד צבין

האולם ולמנזה סמוך לצבין האולם

ולמנזה מכלל מקצוע לפניהם של מנזה

שהיו אהרן אכל הפתח צכל יכולת

משום חולשא דכהן ויותר מכאן לא

יכול לקרנן ואי דאי מעייל ליה כנגד

מזרח המנזה לאו צנפון הוא: הרי זה

צור. אפי' צדקך ארץ אינו צקי:

ג' שהיו מהלכין צדקך. לא ילכו זה

אחר זה אלא צשורה אחת וכן מצינו

במלכאי השרת מלכתי צצורה (בראשית יח)

שלשה נצבים עליו מכלל שצשורה אחת

הוו קיימי זה אכל זה דאי זה אחר זה

מאחוריו ומניה גדול לימין וקטן לזד שמאל אכל גדול ושניהם אחורי הרצ ממש:

זה מגפיה הרוח: דמצרד אצודוי. לא אכל ממש ולא אחורי ממש אלא שיקסע צו רצו מקלת זד רצו:

יכול ימן שנים על זה ושנים על זה.

והכי קאמר קרא ונתן על כל אחד משניהם גורלות דמשמע שנים: ס"ל גורל אחד לה'. אין כתיב שם אלא על אחד מהם ואין כתיב עואזל

אלא על אחד מהם: יכול ימן של שם ושל עואזל על זה. לקיים ונתן גורלות שנים על כל אחד משניהם ואיזה שירצה יעשה לשם: **ס"ל אחד**.

דמשמע שנאמר גורל לה' יודע אני שהוא אחד וכי כתיב אחד לדרשה כתיבה: יגול אף זה כן. גורל שהשס כתוב עליו: **לדידו**. כללים:

פרק שלישי יומא

לו

יבול יתן שנים ע"ז. זה. משמע דהכי פ' שנים שכתוב עליהם לשם יתן על של שם ושנים של עואזל על של עואזל אכל צירושלמי

פרץ אהא דקאמר יכול יתן של שם ושל עואזל על זה ועל זה ולא

דא היא קמייתא משמע דצ' על זה וב' על זה היינו של שם ועואזל על

זה ועל זה ומתוך הכי יכול משהוא

נותן של שם על של שם ושל עואזל

על של עואזל יחליף ויתן של שם על של עואזל ושל עואזל על של שם:

ר"ע גורל גורל ריבה. מניה תמינה

לי דמעיקרא קאמר דמגורלות

נפקא לן והדר מייתי צרייתא דמגורל

גורל נפקא ליה ועוד דלעיל דרשינן

מדכתיבי גורלות שהיו שניהן שוין וי"ל

דהא דקמיני גורלות של כל דבר לאו

ממשמעות דגורלות נפקא ליה אלא

ה"ק תנא גורלות שאלמה מורה

של כל דבר הן לאו מהכא נפקא

אלא מגורל גורל ריבה:

יבול יתן ש"ש שם וש"ע עואזל ע"ז

זה בו'. פירש"י ויצרור איזה

שירצה לשם ואיזה שירצה לעואזל וא"כ

לפרש כן דנמנא שלא היה הגורל

קוצעת אלא השס וקרא כתיב ועשהו

חטאת ודרשינן מיניה צדק כטרף

צקלפי (לקמן מ:) דלא השס עושהו

חטאת אלא הגורל אלא י"ל לפרש

יכול יתן של שם כו' כמו שיש צירושל'

לאחר שנתן של שם על של שם ושל

עואזל על של עואזל יחליף ויתן של

זה על של זה לקיים מה שנאמר

גורלות דמשמע גורלות על כל א' אי

נמי לאחר שנקטעו יציא עוד י"ל גורלות

של שם ושל עואזל ויניה שם שם על

של שם ושל עואזל על של עואזל:

אמר

מלכלתותיו והיו מזכירין אותן לשבח: גמ' מדקאמר לצפון המזובח מכלל

צפון כולו פנוי דברי ראב"י והא רישא ר"א בר"ש היא כולה ראב"י היא

ותני בבין האולם ולמזבח: הסגן בימינו וראש בית אב בשמאלו: אמר

רב יהודה **המהלך לימין רבו הרי זה בור תנן** הסגן בימינו וראש בית

אב בשמאלו ועוד **תניא** **(י)** **שלשה שהיו מהלכין בדרך** **הרב באמצע**

גדול בימינו וקטן משמאלו וכן מצינו בשלשה מלאכי השרת שבאו אצל

אברהם מיכאל באמצע גבריאל בימינו ורפאל בשמאלו תרגומא רב שמואל

בר פפא קמיה דרב אדא כדי שיתכסה בו רבו והתניא המהלך כנגד

רבו הרי זה בור אחורי רבו הרי זה מגפיה הרוח **דמצרד אצודוי: וקלפי**

היתה שם ובה שני גורלות: ת"ר **ונתן אהרן על שני השעירים גורלות**

ח[גורלות] של כל דבר **יכול יתן שנים על זה ושנים על זה ת"ל גורל**

וא אחד לה' וגורל ו **אחד לעואזל** **(י)** **אין כאן לשם אלא גורל אחד ואין כאן**

לעואזל אלא אחד יכול יתן של שם ושל עואזל על זה ושל שם ושל

עואזל על זה ת"ל גורל אחד [לה] אין כאן לה' אלא אחד ואין כאן לעואזל

אלא א' **א"כ מה ת"ל גורלות** **שיהיו שוין שלא יעשה אחד של זהב ואחד**

של כסף אחד גדול ואחד קטן גורלות של כל דבר פשיטא כול צריכא

לכרתניהם לפי שמצינו בצ"ץ שהשם כתוב עליו והוא של זהב יכול אף זה

כן ת"ל גורל גורל ריבה ריבה של זית ריבה של אגוז ריבה של אשכנז:

בן קטין עשה שנים עשר דד לכיוור וכו': **תנא** **י"כדי שיהיו שנים עשר אחיו**

הכהנים העסוקין בתמיד מקדשין ידיהן ורגליהן בבת אחת תנא שחרית במילואו

מקדש ידיו ורגליו מן העליון ערבית בידידתו מקדש ידיו ורגליו מן התחתון:

ואף הוא עשה מוכני לכיוור וכו': **מאי מוכני** אמר אביי **גילגלא דהוה משקעא**

ליה: מוגבו המלך עשה כל ידות הכלים וכו': נעבדיניהו לדיריהו דוהב

אמר

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

אלא

עין משפט נר מצוה

מו א **מיי** פ"ט מהל' רוחא הלכה ג:

מו ב **מיי** פ"ג מהל' עבודת יוה"כ הל' ב:

מו ג **שס** הלכה א:

מו ד **ה** **מיי** פ"ג מהל' בית הנמורה הלכה יח ופי"ה

מהלכות צולת המתקדש הל' ד:

ג ו **מיי** פ"ו מהלכות מ"מ

הל' ה **טו"ע** **ייד** כ"י רמב" סעף ח:

גא ז **מיי** שם פי"ה הל' ו

טו"ע **שס** סעף טו:

גב ח **ט** **מיי** פ"ג מהל' עבודת יוה"כ הל' א:

גג י **מיי** פ"ג מהלכות בית הנמורה הל' יח:

לעני רש"י

אשקורין [אשקורין].

קוספה (בעיקר לתכשיטים).

מוסף רש"י

הובא בסוף הסתכת

רבינו חננאל

שנינו במשנתנו סידור הירודי

אנא השם כו', מנא לן.

כתיב הכא כפרה, וכפר בעדו

ובעד ביתו, ומכתיב בחורב

כפרה, שנאמר אתם חטאתם

חטאת גורלה ונתת אצלה

אל ה' אולי אכפרה בעד

חטאתכם, וכתיב וישם משה

אל ה' ויאמר אנא חטא

העם הזה חטאה וגו', מה

להלן בחבור וידוי כפרה

באנא, אף הכא באנא. ומנא

לן כי הירודי עושה, גמר

כפרה מעגלה ערופה, מה</